

Publicerad 2007-07-30 02:19 av Nattkreatur

En självbiografisk novell jag skrev för några år sedan.

Det vackraste ordet

Jag hade iakttagit henne ända sedan hon klev på bussen. Hon var en ung gymnasietjej, Hon hade blått rufsigt hår, röda Converse-skor, Che Guevara-tröja, tajta trasiga byxor och väldigt många knappar med vänstervridna politiska åsikter som motiv på sin kavaj. Jag hade en lång stund förnöjt suttit och tittat på hennes söta ansikte, på hennes ben och fötter som stöddes mot sätet framför henne. Då och då tittade hon bak, på mig, men efter någon sekund föll hennes blick återigen på vägen som hon intensivt stirrade på. Vid en av de senare hållplatserna lyfter hon upp sin ena fot och trycker på stoppknappen med denna, jag betraktar henne fortfarande och inser hur otroligt skön den där rörelsen var. Det var av någon anledning mycket behagligt att se henne trycka på stoppknappen. Det är någon slags charm som omger henne och förskönar varenda rörelse hon gör, hon ser egentligen inte så bra ut men det är ändå någonting som gör henne otroligt charmerande.

Hon väljer att gå av där fram så att hon ska slippa se mig i ögonen för hon kan inte avgöra om det är kärlek eller hat hon ser. Och hon hatar att hon inte vet. Hon ger mig en sista tung blick av avsky när bussen åker förbi henne. Hon vill nog hellre att jag hatar henne än älskar henne. Hårfärgen, Che Guevara-tröjan och palestinasjalen talar för att hon inte vill bli älskad, åtminstone inte av någon som mig.

Jag sitter tillbakalutad i mitt säte och begrundar situationen fram till min hållplats. Väl där bemöts jag av en underbart skinande vacker sol. Jag beslutar mig för att den sista etappen i min hemresa gott kan vänta, jag korsar vägen och går förbi en grundskola mot närmsta kiosk. Jag stiger in och möts av tusentals olika doftar som skriker "KONSUMERA" i min näsa. Lukten äcklar mig och jag går bort till kylan och försöker leta upp någon god dricka som passar när man vill tänka och njuta av solen samtidigt. Mina blickar faller mot isteet, men dom stannar inte där, dom går ner mot botten av kylan där några olika ölsorter står på det nerkylda stålet. Omedelbart beslutar jag mig för en Norrlands Guld, de andra sorterna var inte direkt tilltalande. I kassan står en kvinna i 50-årsåldern. Hon välkomnar mig med ett stort leende och tycks väldigt lycklig över de giftpinnar jag införskaffar mig. Hon njuter väl av att se mig mer och mer skadad för var dag jag går in i butiken. Jag skulle helst av allt vilja slå in hennes fula jävla tänder och låta blodet dölja hennes löjligen flin, det där påtvingade flinet för att hålla god min inför kunderna, så att de inte känner sig illa till mods och väljer en annan butik i fortsättningen. Det är lugnt tänker jag, jag ser på dig att du avskyr mig precis som alla andra, sluta låtsas ditt falska äckel. Men hennes flin är fortfarande lika stort, ögonen däremot talar sanningen om hur mycket hon äcklas av mig. Jag tvingar fram ett leende när jag frågar efter Prince Light. Det är ju mindre nikotin i dom, säger jag, lika bra att tagga ner lite på missbruket. Hon växlar in min 50-lapp och jag ger mig av ut, väl ute inser jag att jag inte har någon tändare. Fan, nu måste jag stå ut med hennes överlägsna jävla flin igen när hon säljer en tändare till denna trögtänkta lilla förortsungdom, förbannade jävla hagga.

Skuggan av trädet bjuder på den perfekta platsen att avnjuta min öl och mina cigg på i skydd från den stekande sommarsolen. Både ölen och ciggen hjälpte mot mina abstinensbesvär, men ölen hjälpte även mot min huvudvärk jag fått sedan dagen innan. Jag erinrar mig gårdagen som den mobbade killen på festen som ingen ville ha att göra med. Jag var däremot den enda som överhuvudtaget kunde supa, resten på festen var

bara löjlga brats som drack cider och dylikt, och fulla blev dom, patetiska små liv. Det jag har klarast minne av var den sötaste tjejen jag sett på länge, jag hade lyft upp henne och burit ut henne i trapphuset och tryckt upp henne mot väggen. Vi hade hållit om varandra länge, och hela situationen kändes ganska intim och kärleksfull. Problemet för mig var att hon redan hade pojkvän. Men jag njöt ändå av den lilla stunden vi hade där, vi gjorde absolut inget vi inte borde ha gjort och jag fick aldrig kyssa henne, det var kanske det som gjorde stunden så vacker, att jag aldrig fick henne. Hon är det enda lyckliga minnet jag har kvar, resten spelar ingen roll.

Vid tanken på att det bästa jag upplevt fick jag aldrig njuta av helt och att det tillfället aldrig kommer att komma tillbaks tömmer jag ölburken och kastar in den i en sten med all min kraft, det enda som hörs är ett litet obetydligt ljud av när ena sidan av burken knucklas till, föga tillfredställande. Det börjar bli dags att tänka på hemresan, har att välja mellan att gå fem kilometer eller kanske få skjuts av min vidriga far. I vanliga fall hade jag nog föredragit att gå hem och få lite tid för mig själv, värdefull tid, tid då man slipper andra människor. Men inte idag, jag är för bakfull för att stå ut med en sådan vandring, men ingen svarar när jag ringer, jag blir tvungen att gå ändå.

På vägen hem passerar jag en badstrand och noterar de vidrigt äckliga "populära" killarna som smygtittar in i tjejernas omklädningsrum. Människor äcklar mig grovt, människor är hemska varelser som inte har den minsta respekt för andra människor. Jag skäms över att tillhöra den här jävla rasen. I ren protest mot de vidriga killarna bestämde jag mig för att gå rakt förbi dem och klämma in en extremt högljudd kommentar om hur snygga tjejerna som byter om är. Sagt och gjort, tjejerna äcklar mig också, alldeles för jävla dumma för att fatta en sådan enkel vink. Jag hatar människor.

Och min syn på människor förbättrades ju inte direkt när jag kom hem och det första som händer är att far min står och skriker på mig om hur extremt fult klädd jag är och hur mycket jag skämmer ut familjen och att jag likaväl hade kunnat strunta i att åka hem om jag ska se ut som jag gör. Tydligen hade han varit hemma hela tiden, men bara undvikit att svara eftersom han såg mitt nummer i nummerpresentatören. Svin. Jag går rakt in i honom o ger honom en knuff med min axel så att han stapplar bakåt. Denna lilla gest får honom bara att skrika mer på mig. Men jag skiter i vilket, jag smäller igen dörren bakom mig och låser den. Allt jag vill är att denna avskyvärda människa ska hålla käften för en gångs skull. Att han för en gångs skull ska kunna se mig komma hem och hälsa med ett leende på läpparna istället för att gömma sin vidriga bruna ögon bakom sina ögonbryn. Att han för en gångs skull ska kunna prata med mig med rösten i ett normalt tonläge, ett tonläge som inte får en att rysa av obehag. Jag kröp ner under täcket och gjorde det jag gör bäst. Sov.

Jag vaknar av att jag hör röster från rummet bredvid. Jag har sovit med kläderna på, men jag känner mig inte äcklig, jag brukar sova med kläderna på. Det är mörkt ute. Jag lutar mig mot fönstret och granskar omgivningen. Molnen är ljusare än himmeln, det ger mig obehagskänslor. Magen vrålar efter mat och lydigt går jag in i köket för att finna ett mål mat. Men det finns inte mycket att välja på. Jag står inte ut med fler mackor, det är nästan det enda jag äter för jag klarar inte av att laga mat. Jag krossar några ägg och lägger in dem i mikrovågsugnen. Jag kokar upp lite nudlar och värmer lite bacon i mikrovågsugnen. Sedan rör jag

ihop allting på en tallrik och håller lite salt på. Det smakar knappast delikat, men det gör inget, nästan allting äcklar mig nuförtiden ändå. Det är nästan tragiskt hur färglöst och hemskt allting blir när man har tappat livslusten. Har ingen aptit, jag mår för dåligt för att kunna ha aptit. Äter bara upp hälften och lämnar tallriken på bordet. Mår till och med för dåligt för att orka med att diska den, då är det illa.

Jag tar på mig jackan och drar åt snörena på kängorna, som vanligt kör jag ner handen i jackfickan för att försäkra mig om att cigaretterna och tändaren verkligen ligger där, och som vanligt gör de det. Jag undviker att trampa på hundarna i det mörka rummet då jag öppnar ytterdörren. Jag låser dörren efter mig för att se till så att hundarna inte får lika mycket smak på livet som jag fått och kastar sig upp efter handtaget och rymmer ut i den vida världen, där de kan leva ut sina liv precis som de vill. Nej, de är fångar i den hemska avskyvärda vardagen av likgiltighet, precis som jag är. Det är ett tiotal meter bort till häcken, men om jag står där kan inte far se mig. Då slipper jag få en utskällning för vilken extrem idiot jag är som kastar fimpar på hans tomt. Jag har visserligen aldrig kastat en fimp på hans tomt, men det räcker tydligen med att jag röker i närheten av den för att han ska kasta sig på mig med hat i sinnet.

Röken är preventinmedlet mot min framtid, den jag inte vill uppleva. Medan jag suger in den ljuvliga röken tänker jag på alla människor jag känner. Det finns ett underbart ord som beskriver mina känslor för alla dessa människor. Det vackraste ordet. Avsky. Jag avskyr varenda en av dem, förutom en tjej, hon som jag är dömd att alltid hysa obesvarad kärlek för. Hon kommer alltid att finnas där som en underbar svan som reser sig över mängden och visar sin skönhet. Den skönhet som missförstås av alla förutom mig. Och jag är den siste hon vill ha den förklarad av. Tanken på att jag aldrig kan få henne är inte så hemsk ändå. Men tanken på att hon aldrig kommer att vilja ha mig är den som sakta men säkert äter mig inifrån. Den som tär mig uti. Jag längtar så att jag går sönder. Längtar efter någon som äcklas vid blotta åsynen av mig.

Återigen kryper jag ner under täcket med kläderna på. Jag känner inte för att vara vaken och uppleva allt som alla andra vill uppleva. Jag känner inte för att se allt som alla andra vill se.

Kudden är hård och min nacke värker. Hur jag än ligger hjälper inget, finns ingen skön position som dämpar min smärta. Till slut vänder jag mig mot väggen och stirrar, på väggen och på namnet som är ristat på den. Och till slut kommer den tanken som är det sista jag tänker varje kväll, de sista få orden som cirkulerar i mitt huvud innan sömnen faller in. Jag vill dö!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nattkreatur med Poeter.se id #17727 innehar upphovsrätten